

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In Qua Tractatur De Contractu Et Sacramento Matrimonii

Bosco, Jean a

Lovanii, 1678

Concl. XVIII. Nullum jus oritur ex sponsalibus ad oscula libidinosa, etiam secluso periculo pollutionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73432](#)

matre, sorore, vel filia propria turpiter inventum, manus injecere violentas: percutiens tamen illum, cum sponsa de futuro inventum, tenerur, secundum communem, per Covarruv. suprà num. 12. aliás 16. quāvis ipse putet satis esse Absolutionem ab Episcopo petere. Quod (salvā pace) mihi non videtur tutum, contra textum & communem, quatuor tantum illas personas ponentem. Nam sequitur in textu: Ceterum si in sepro vel adulterio, quod commitit cum ea, que ipsum ita proximā consanguinitatis linēā non contingit, ceperit, aut in eum violentas manus injecerit, non erit, a sententia illius excommunicationis immunitus.

Facit pro me (prosequitur Vivaldus) ipsam Covarruv, dum suprà n. 14. aliás 19. ait: poenas ab utroque jure contra adulteriam constitutas, non habere locum in agnoscente sponsam de futuro. Sicille. Sed quid hoc dictum Covarr. faciat pro Vivaldo, non sat intelligo.

Ceterum Covarr. suam opinionem colligit ex eo, quod dicto cap. 3. percutiens Clericum, cum sorore fornicantem, excusat. Sed hæc collectio non videtur nobis bona, cum in positivis non semper valeat argumentum à paritate rationis; quāvis nec hic sit paritas, quia sponsa de futuro, sponsum ita proximā consanguinitatis linēā non contingit, veluti soror; hæc autem contingens videtur esse ratio legis, seu immunitatis illarum 4. personarum à sententia illius excommunicationis, ut pater ex verbis supra relat.

Atque hic sit finis hujus Conclusionis. Finem autem Sectionis imponet resolutione hujus questionis: Utrum sponsis de futuro licita sint oscula, amplexus, aliquique tactus.

CONCLUSIO XVIII.

Nullum jus oritur ex sponsalibus ad oscula libidinosa, etiam lecluso periculo pollutionis.

O Scula libidinosa voco, quæ sunt causa delectationis concubitus; hæc autem non esse licita sponsis, etiam lecluso periculo pollutionis, est communis sententia, & probatur: quia delectatio concubitus, ad quam disponunt, & cuius causa sunt, non est eis licita; ergo nec hujusmodi oscula, neque amplexus, aliquique tactus, eadē causa facti, sed sunt peccata mortalia in sponsis, æquè ac in omnino solutis; quia finis in omnibus æquè mortalis est, scilicet delectatio concubitus.

Solum ergo licent illis oscula, amplexus,

aliisque tactus, quos urbanitas vel amor mutuus foendus requirit, forte cum aliqua sponsis, sensuali delectatione (non tamen libidinosa, proveniente ex commotione spirituum subservientium generationi) quam sensuali delectationem nequeunt admittere non sponsi. Conceditur autem sponsis, quia illi habent jus aliquod saltem inchoatum ad copulam; & sicut delectatio venerea, & copula ipsa cohonestant Matrimonio; ita illa delectatio sensualis videtur cohonestari sponsibus.

Intelligimus porrò per delectationem sensualis, illam, quæ præcisè nascitur ex oculo, five ex tali contactu mutuo, quatenus est actus aliquis delectabilis carni, & remotè disponens ad seminationem, seposito semper periculo pollutionis, & ulterioris consensus in delectationem concubitus.

Dixi; Fortè cum aliqua sensuali delectatione, quia Sanchez libro nono de Matrim. disputatione quadragesimā sextā, numero quinquagessimo primo, putat, eos peccare velitar, si talem delectationem intendant; An sit pec-
catum ve-
niale incen-
dere dele-
ctationem
sensualis,
Sanchez,
quia etiam conjugi similiiter peccant, si talem delectationem intendant. Possunt ergo excusari à veniali, si debitus adgit finis, id est, si sunt in signum benevolentia, & ad conciliandum foendumque mutuum amorem in ordine ad Matrimonium contrahendum. Vide Sanchez suprà num. 48. Ubi plurimos citat Doctores pro illa sententia, ob quorum auctoritatem Dicastillo de Just. libro primo, disp. 3. num. 217. non audit hanc sententiam improbabilem judicare; alioquin, inquit, necratio allata placet, nec alia luppedit, quæ eam sententiam probabilem faciat.

Nec enim video, cur ex eo, quod sit inchoatio quædam Matrimonii, id est, prævium quid (& sanè non omnino necessarium) ad contractum Matrimonii, inde possit colligi jus & facultas ad prædictos ratius, & ad prædictam delectationem. Est enim illa foemina adhuc simpliciter aliena, & incapax copulae, aut incapax eorum, quæ prævia sunt aut initium illius. Præterea; si alter sponsorum renuat, nullam injuriam faciet alteri, hujusmodi tactus appetenti; ergo signum est alterum non habere jus; alioquin non permittere illi id, ad quod habet jus, effet injuria. Si ergo jus non habet ad hujusmodi tactus, non video, cur tales tactus, absque jure habiti, liceant.

Confirmatur à simili; quia non minus est prævious contractus seu pactum, v. g. ad emptionem & venditionem, antecedens aliqua simili; consensio duorum, quæ se mutuo obligent pro tali die, alter ad emendum & alter ad vendendum, putat, equum; & tamen nemo concedet, quod ex vi talis pactionis ante ven-

O 2 di-

dicionem ipsam & emptionem factam; habeat jus empor futurus utendi re ipsa; si non integro & perfectissimo, falso aliquo usu; ergo pari ratione, non ex eo, quod mutuo consensu se obligaverint sponsi ad futuras nuptias, habebeant jus ad aliqualem usum corporum, licet non perfectum & integrum.

Iaque potius & carpendos puro, & seru monendos a prudenti Confessario sponsos, ut ab iis impudicitis abstineant, & parentes sponsae invigilare debent; omnesque occasiones praecidere, aditumque ad predicta praeludere; ut interim omittam maximum consensu periculum in aliquid turpe ex parte vel utriusque, vel alterius; & saltem neuter illorum potest prudenter fidere non solum sue imbecillitatibus: sed multo minus imbecillitatibus alterius consortis, cuius nec motum, nec sensum, nec consensum sat potest explorari habere. Atque adeo prudenter timere potest & debet, ne alteri occasionem peccandi praebeat. Hucusque Dicastillo.

Breviter; quamvis sponsalia sint quædam inchoatio Matrimonii, non ideo praebent jus ad inchoationem copulae, quia inchoatio contractus non dat jus ad usum rei, de qua est contractus. Hinc in illa sententia nihil plus conceditur sponsis, quam omnino solitatis; idque quia eadem ratio prohibitionis videtur in omnibus militare; scilicet, quod non sit ipsis licita copula, ad quam oscula illa disponunt, vel quam significant.

514.
Responso
Sanchez pro
Sententia
opposita.

Plures Autores pro ea citar Sanchez supra n. 47. ipse autem n. 56 responder ad hoc argumentum; non esse tandem in omnibus rationem; quia omnino soluti, nullo vinculo Matrimonii aut sponsalium, quod eos status cohaeret, inter se colligati sunt; ac

proinde siue illis copula, & illius inchoatio interdicta sunt, ita & hi tactus; at vero inter sponsos de furto est vinculum sufficiens ad tactus illos honestatos; non autem ad excusandum à culpa copulam.

Ad aliud argumentum Dicastillo respondebat ibidem Sanchez, disparem esse rationem: quia in aliis contractibus nullus inventur usus, qui plenum rei dominium non supponat, vel voluntatem & consensum veri domini. At in Matrimonio inventur delectatio prævia delectationi copulae conjugali, quæ est quasi illius inchoatio: & ita, ut ea licita sit, non desideratur plenum dominium, quale per Matrimonium traditur, sed fatus est inchoatio quædam illius per contractum sponsalium acquisita. Hæc ille.

Sed videri posset petere principium; hoc enim est quod queritur, an sponsalia sufficiunt cōhonestent illos tactus; & an in hoc contractu inveniatur aliquis usus, qui plenum rei dominium non supponat, vel voluntatem & consensum veri domini; & Adversari hoc constanter negant, quorum opinio indubie tutior est & practicanda; abstinentem, inquam, existimo ab osculis, amplexibus & aliis tactibus, etiam non omnino in honestis (nam de in honestis Omnes admittunt, eos esse mortaliter illicitos) cum sensibili delectatione, quia frequenter subest periculum copulae vel pollutionis; & aliunde illa delectatio nullatenus est necessaria, sive causa urbanitatis, sive ad fovendum mituum amorem.

Et hæc tenus quidem de natura & obligatione sponsalium. Restat ut examinemus jus, quod habent sponsi ad eorum dissolutionem. Erit igitur

CONCILIARIO XIX

SECTIO

